

גיליון 102

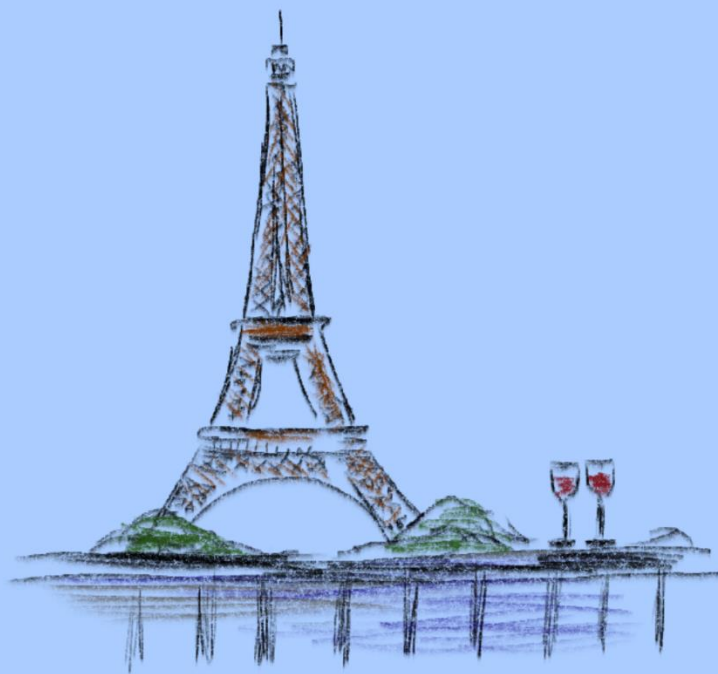
יולי 2023 • אב ה'תשפ"ג

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

ספּוּירַי חֶפְנָשָׁה

ניצן אוחנה
מורן בייטי
אפי הלפרין
שרון הר פז
נעמה מוזס
יורם מרליס
מולי פלג
גיל שרון ראובני
נירה שי
צביה שמש

גיליון 102 מתחיל...

הקיץ הגיע וכולם משתוקקים לחופשה. אבל גם אם לא נוכל לצאת ולנפוש, נוכל לפחות לקרוא ולדמיין.

קיבלנו המון יצירות נהדרות לנושא "חופשה", ולכן החלטנו לפרסם שני גיליונות - האחד עם עשרה סיפורים והשני עם עשרה שירים.

בגיליון זה תמצאו סיפורים שעוסקים בחוויות חופשה או פנטזיות של חופשה - חופשת החלומות, החופשה מהגיהנום, החופשה שהפיעה או החופשה שאיכזבה.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

החיים בסיר הלחץ לא היטיבו איתי. הייתי זקוק ליומיים האלה, זקוק להם נואשות. שיוועתי לשקט, לריח של האגם, לדרגים טריים הצלויים על המדורה, ויותר מכל – לחבר טוב, שפשוט יקשיב. חשבתי שמסע הדייג השנתי עם גידי נופל לי כמו מתנה משמיים, אבל הסתבר שליקום היו תוכניות אחרות.

"שיט!" גידי טרק בחוזקה את מכסה המנוע המעשן. "נשרף ראש המנוע. סיפור מהתחת. אצטרך להזמין גרר. עד שיתפנה, יגיע, פה, שם – הלך לפחות חצי יום. הלך לנו הדייג."

"עזוב, גידי", כמעט התחננתי. "אנחנו 100 מטר מהחוף. בוא נרד, נדוג, נטפל באוטו ביום ראשון. בלאו הכי אין לנו הרבה מה לעשות כרגע. הרי בסוף השבוע המוסכים לא עובדים. ככה לפחות לא נפסיד את החופשה."

"אתה יודע מה, יורם, בסדר. אתה צודק. עד יום ראשון שום דבר לא יזוז." הוא בעט בעצבים בגלגל המכוננית. "חתיכת חרא! מצאת לעצמך את הזמן והמקום!"

אספנו את הדברים וירדנו לאגם. הקמנו את האוהלים, התארגנו ופרסנו את החכות. ראיתי שגידי עדיין נסער, אך לאטלסט האווירה השלוה של האגם חלחלה לרדמו, והוא התחיל להירגע. הצלחנו לתפוס כמה דגים, צלינו אותם, אכלנו, ובסוף היום התיישבנו בצילו של עץ האורן עם פחיות בירה קרות.

"שיט! שיט! הייתי זקוק לזה!" פלטתי, כשהלגימה הראשונה של המשקה הצונן החליקה בגרוני. "כן, גם אני", הסכים גידי. "האוטו הדפוק ממש ביאס אותי."

"עזוב את האוטו, זה בקטנה", אמרתי לו. "יש דברים גרועים מזה. אתה יודע, איזה צרות יש לי בעסק? הלוואות, צ'קים חוזרים, הבנקים מוציאים את הנשמה... בקושי מצליח לנשום."

"אל תחשוב, שאצלי הכול דבש, אחי", ענה גידי. "האוטו הקקמייקה הזו עלה כמעט 200 אלף, רושש אותי לגמרי. ומתי הוא נתקע? יומיים אחרי שנגמרה האחריות."

"כן, זה מבאס", הסכמתי. "לפחות אצלך בבית בסדר. אשתי כבר חודשים בקושי מדברת איתי. כל מילה שאני אומר מרגיזה אותה, כל מה שאני עושה – מעצבן. האווירה מחניקה, אפס חמצן. אני ממש נלחץ לחזור הבייתה. אני אומר לך, זה הולך לקראת פיצוץ."

"מה בסדר? אצלי בבית בסדר?" התרגז גידי. "יש לנו שתי מכונניות, עכשיו שאחת מושבתת, אצטרך להשתמש בזאת של אשתי. היא גם תעשה לי את המוות וגם תפיל עליי את כל המשמיות – לדים, חוגים, קניות ומה לא. ובסוף, גם תרד עליי רצח על האוטו שקניתי."

"גם עם אימא שלי יש בעיות", פתחתי עוד פחית של בירה. "בת 85, שוכחת דברים, כל הזמן חולה... אני אצלה כל יומיים והאח שלי לא מוכן לעזור, חתיכת חרא... הכול נופל עליי. היא גם נעשתה מאוד תוקפנית, מדברת לא יפה, מעליבה, ממש יורדת לחיי. תאמין לי, גידי, כל מפגש איתה מזקין אותי כ-10 שנים."

"האח שלי לא יותר טוב", ענה גידי בעצב. "מה אתה חושב, התקשרתי אליו שיבוא לחלץ אותנו. אבל לא, הוא עסוק. השמוק לא מוכן להזיז את עצמו. עכשיו, הכול עליי. הגרר, עליי, המוסך, עליי... מה הוא חושב, יש לי זמן לזה? שאני ציפור הדרור? שאין לי חיים?"

0102

ספרי חפשה

יולי 2023

אב ה'תשפ"ג

"אפרופו, חיים..." קצת היסטרי. "לפני שבועיים, הגיעו אליי בדיקות רפואיות. גילו אצלי משהו, עוד לא יודעים מה. עכשיו, עוד בדיקות, אולי גם טיפולים, אשפוזים... אני כבר לא ילד. אני יכול לנחש לאיזה כיוון זה הולך."

"מבין אותך אחי. קודם, כשהתעצבנתי על האושו, נתפס לי פה בצד ובקושי יכולתי לנשום..."

אז יריתי בו.

במהלך אריות המזוודות הם רבו.

עתה, כשהוא נשען על מעקה הַנְּרֵאנָה ומסתכל בשמש הכתומה הנושקת לקרהאופק, כבר נשכחה ממנו הסיבה למריבה הזאת. אחרי הכל, ארבעים ותשע שנים חלפו מאז. אבל המילים המכוערות שנאמרו בסיומה עדין זכורות לו, כמו גם המשכה הדרמטי. היא כינתה אותו קמצן עלוב והוא הטיח בה את הקללה 'פֶּלְכָתָא מְפוֹנָקָת' שבאנגלית נשמעת הרבה יותר טבעית, ואז היא חטפה בזעם את תיק הלוואייוטון שהוא קנה לה ליום־הולדתה האחרון ועזבה את הדירה בטריקת־דלת, תרתי משמע, והותירה אותו עם שני כרטיסיהטיסה לצרפת וְתֵהָהָה האם בכוונתה לחזור לפני שיגיע הזמן לנסוע לשדה־התעופה.

היא לא חזרה.

בסופו של דבר הוא החליט לטוס לבדו. הן בגלל שהחופשה כבר שולמה במלואה ואי־אפשר היה לבטל את העסקה בהתראה כל כך קצרה – ולא, ממש לא מדובר בקמצנות אלא בשיקול כלכלי מאד הגיוני – והן מפני שהאתנחתא מעבודתו המתישה והתובענית היתה נחוצה לו כאוויר לנשימה. אך בעיקר כדי להוכיח לה, בפעם המיידוע־כמה, שהוא יכול להסתדר היטב גם בלעדיה.

בנתב"ג הוא קנה בקבוק בירה ולגם ממנו בנחת והרגיש מוזר שאף אחד לא גורר אותו לְדִיּוּטִיפְרִי הדחוס בשביל לחפש איזה בושם מיותר, ובמטוס עצמו היה לו נוח למדי היות והמושב שלדו נותר פנוי. ובהגיעו לאוֹרְלִי הוא לקח מונית הישר לבית־המלון, הניח את חפציו בחדרו מבלי לטרוח לסדר אותם ויצא לרחוב כדי לשאוף קצת אירופה.

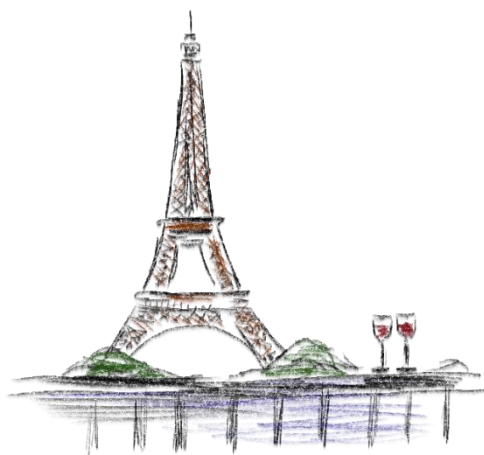
היה זה ביקורו הראשון בפריז אבל הוא לא התקשה למצוא את דרכו בעיר הגדולה בעזרת המפה שרכש מבעוד מועד, ובעודו צועד בקלילות מהרובע הלטיני לכיוון האֵילִי־הֵהִיסְטָה התפעל מהבתים המסוגגנים, מהעצים המטופחים ומהנקיון שמסביב. בגשר סְן־מִישֵׁל עצר כדי לצפות בכנסית נוֹטְר־דָאם המרשימה והבטיח לעצמו לבקר בה למחרת, ואז המשיך צפונה ואחר־כך מערבה לאורך נהר הֶסִיין שעליו שטו סירות עמוסות בתיירים. חלף על פני מוזיאון הלוֹבֵר שלו הוא תכנן להקדיש את שבת שבה – כך לפי תחזיתו של נהג המונית שגם קונן על הפסדו הצמוד של מִיטְרָאן בבחירות – צפוי לרדת גשם, חתך ימינה בשביל לחצות את גִנִי־טְוִילֵרִי ופנה שמאלה לרחוב סְן־אוֹנֵרֶה ההומה אדם. שם הוא איתר בית־קפה קטן והתישב לשתות שוקולדה חמה עם קראוסון טרי והסתכל על העוברים ושבים; ולאחר שהתאושש קצת חידש את הליכתו לאורך השורה האניסופית של חנויות היוקרה עם השמות המוכרים כמו דיור וורסאצ'י וג'ורג'־ירארמני וגוצ'י ודולצ'ה־גבאנה וקארטיה ושאלו להתקשה להחליט האם הוא שמח או עצוב מכך שאף אחד לא דוחק בו להכנס לכל אחת ואחת מהן או לפחות לרובן – הרי לו היא היתה כאן אתו זה בביוק מה שהיה קורה – והביט בשעונו והחל לחזור דרומה לכיוון הגדה השמאלית כדי להתארגן במלון ולהתקלח ולצאת שוב ולמצוא בקרבת מקום פְּרָאסְרִי כלשהי ולאכול ארוחת־ערב עם יין טוב ולסגור את היום הראשון של אֶנְטוֹרְת־הסולו שלו.

בהגיעו לִשְׂאנְד־אֵלִיָה כבר ירד הערב והוא נתקל בכמה זוגות שישבו צמודים על הספסלים בשדרה וצחקו והחזיקו ידיים והתחבקו והתנשקו ולפתע הרגיש חולשה וסחרחורת ומיהר להאחז בדבר מה – כדיעבד התברר לו שהיה זה פנס רחוב – ונשען עליו ועצם את עיניו וחשב, לראשונה באותו סוף־שבוע ארוך, שאולי זו היתה שגיאה לנסוע לבד לעיר־אורות שתוכננה ונבנתה והתקשטה, כך נראה, במיוחד למענם של האוהבים והנאהבים.

Est-ce que ça va, Monsieur? "נעצרה לידו בחורה מקומית שדאגה אמיתית ניכרה על פניה הנאות, והוא ניגב במבוכה את דמעותיו וגמגם משהו בצרפתית הבסיסית שלמד בתיכון. ולמרות שזמן כה רב חלף מאז עדיין זכורים לו כמעט כל שאר המשפטים הנחמדים שהוחלפו בין שניהם במהלכה של הפגישה האקראית הזו, כמו גם המשכה הרומנטית.

"מון אָמור, הכל אצלי בסדר, " הוא נושק לכף ידה הקמוטה של רעיתו בעת שהיא מלטפת בעדינות את לחי הרטובה, ומוסיף להתבונן כיצד קרנייה שמש האחרונות צוללות ונעלמות להן בתוך הים.

סיוט של חופשה

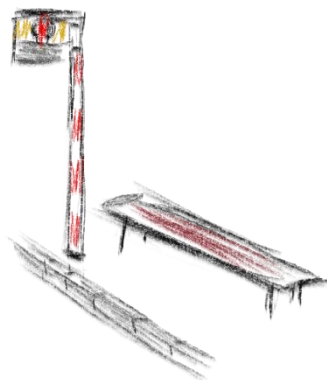
לא היה לנו כסף לנסוע לחו"ל, גם לא למלונות ובתי מרגוע בארץ. לכן כל נסיעות הנופש שלנו תוכננו על פי מפת קרובי המשפחה. היכן שהם התגוררו, שם היו גבולות עולמנו. המקומות הכי רחוקים שיכולנו לנסוע אליהם, הקריביים והאנטילים שלנו, היו נהריה, שם גרו דוד רוברט ודודה לאה, וקיבוץ דגניה א', משכנה של דודה עליזה. ואכן שם מצאנו את עצמנו בכל חופשה מתמשכת, כלומר, בכל חופש גדול, ולעיתים, פסח, כי חנוכה וסוכות היו קרים ורטובים מדי לטיולים רחוקים מהבית. לנסיעות בינוניות היה לנו את קיבוץ נחשולים, שם הייתה ילקה בת דודה של אמי חברה מלאה ואת נהלל, שם הצטופפו הרבה בני דודים שניים. המגמה הייתה די ברורה: המשפחה של אבא התמקמה בערים ובעיירות, ושל אמא בהתיישבות העובדת. מדוע זה הסתדר כך? אין לי מושג אבל המשותף לכל פינות הגלובוס הללו היה שכולם היו ביקורי משפחה ועל כן מוגבלים בהנאה ובהתרת רסן לעומת ביקור אצל חברים או במקומות נופש בלתי תלויים, שזו לשון אקדמית למקומות שצריך לשלם בהם.

רק פעם אחת בודדת חרגנו מהחוק הבלתי כתוב של "לא נוסעים לנופש כי זה יקר מדי". לא לחו"ל חלילה. יום אחד הגיעה בדואר מעטפה מהסתדרות המורים ובה אפשרות מפתה של שהיה במלון במחירים אפשריים לחברים ומנויים. בדרך כלל היו ההצעות האלה מושלכות מיידית לפח יחד עם "הד החינוך", הביטאון המפולפל של הסתדרות המורים עם השם הכי לא אטרקטיבי בעולם. לא הפעם. כשרוח נדיבות שורה עליה, פתחה אמא את המעטפה ועיינה בהצעה ארוכות. לא התייעצויות, קלה הודיעה לנו: "הקצין הזה נוסעים למלון באשקלון!!" כי ככה זה היה אצלנו – לא התייעצויות, לא דיונים ולא הצבעות. אמא קבעה הכל. לאבא לא היה איכפת ולנו כילדים לא הייתה זכות הצבעה. דמוקרטיה? הצחקתם אותי. טוטליטריות נאורה. ולאשקלון אכן הגענו. כן, לאשקלון, מלון סמדר. נסענו באוטובוס, שני אוטובוסים, מרמת גן לתחנה המרכזית בתל אביב. משם לאשקלון. מהתחנה המרכזית באשקלון מונית (שירות) למלון סמדר. המלון הכי לא מהודר בעולם. פולטי טאוּרְזו נראה כמו הגניו יורק פלאזה לעומתו.

נכנסים ללובי (לובי?? הצחקתם אותי. זה נראה כמו חדר ההמתנה של קופת חולים ברחוב ארלוזורוב ברמת גן, כולל הריח), פונים לדלפק הקבלה עליו מונח אגרטל עצום ובתוכו צמח פלסטיק בלתי מזוהה. מאחורי הצמח צץ פקיד שמשגר אותנו לחדר שנשמר לנו מראש. בחדר שתי מיטות סוכנות חסרות מזרונים, בעלות סלילים כפולים של קפיצים. תחתן, שולחן פורמייקה בעלת גווץ ירקרק עם כמה כתמי עיגולים טריים, חוצץ בין המיטות לכיור שאוגר טפטוף מתמשך מברז זב חוטם הקבוע מעליו ונעוץ בקיר בבורג אחד פחות ממה שתוכנן לו. השירותים, הס מלהזכיר, נראים וותיקים מאד וריח עז של ליזול ניצב בהם כמו קיר. מצד ימין, עדיין בחדרון השירותים ומעבר לוילון פלסטיק בצבע סגול בהיר עם פיתוחי חיטה ושיפון ניצבת המקלחת, קרה וגלמודה. ברוכים הבאים למלון סמדר. אמא חיוורת כמו דודה עליזה מדגינה ברגע שתפסה אותי נח בין כתמי הבוץ על הספה בחדר האורחים שלה; אחי הקטן מוריד שוב ושוב את המים באסלה במצהלות של אחד שמנסה להוכיח חוק פיזיקלי ואבא, אבא מבסוט. שום דבר לא יעצבן אותו, גם לא מלון אשקלוני מתקופת הפלישתים. בסופו של דבר היה לא רע. המיטות המוצקות, ארוחות הערב הסבירות, שכללו מרק עוף עם אטריות ארוכות, רבע עוף ופירה, קומפוט אשכוליות, בשלושת הימים אותו דבר, קומפלט, ופסגת החופשה, בריכת השחייה. במלון סמדר באשקלון הייתה בריכת שחייה.

הייתי מאז בכמה חופשות נפלאות ובמלונות חמישה כוכבים פלוס. שהיתי בחדרי מלון יותר גדולים מהבית שלי, במקומות אקזוטיים מרטיטים. מעולם לא התרגשתי מהם כמו בביקור ההוא בגיל ארבע עשרה במלון השמוט והמגוחך ההוא שנקרא מלון סמדר בעיר החוף אשקלון.

0102

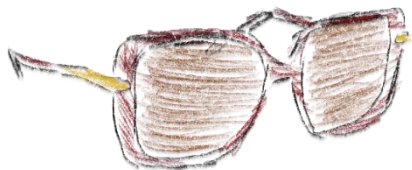
ספארי חפשה

יולי 2023

אב ה'תשפ"ג

זהו. המטוס ממריא. עוד כמה שעות אגיע הבייתה. האמת, אני בכל זאת מתגעגעת לנכדים. חיוך קל עולה על פניי כשאני מדמיינת את הקטן רץ לקראתי. טוב ששריר הגעגוע עדיין מתכווץ אצלי. אני שולחת מבט אחרון לאי הבורחים.

הנהר זרם והתפתל לרגלי העשב הירוק צחקק בעליצות מתחת לשמש החמימה של חודש מאי. להקת עורבים חגה מעל כמו ענן כבד שמכסה את השמש.

ג'יין ואמילי צעדו בטור לכיוון המעגן, מחזיקות את סירותיהן מעל הראש והמשוט בידיהן, הנהר היה ריק מאדם בשעה מוקדמת של הבוקר, רק קרקורי העורבים הפרו את הדממה וגרמו לג'יין לרעוד קלות. בילדותה פחדה מעורבים וחשה לא נוח לידם.

הן צעדו בצעדים קלילים, מעט מתרגשות לקראת השיט הקרוב. הראשון שלהן יחד. כמה חיכו לחופשה הזאת. הבנות ירדו לנהר בזהירות, ישבו בסירות והחלו לשוט.

הכל היה שקט כל כך, רק שירת הזמיר נשמעה בודדה בניגון מונוטוני אחיד. הן שטו באחידות, כשמשוטי הסירה מבקיעים את המים הצלולים, ומפריים לרגע את השקט סביבן. כשלפתה, ראו מרחוק שלישיית ברבורים לבנים שטה במעגלים.

תוך שניות מעטות המראה הפסטורלי התחלף במחזה אימה. הברבורים ראו אותן והחלו להתקרב אליהן במהירות כאילו סימנו להם יעד – והן התקדמו בנחישות לעברו.

המרחק היה קצר, ותוך רגעים מספר, הבחינו הבנות שהחלו לחוש אי שקט, בשלושת הברבורים מתקדמים לעברן במהירות תוך צווחות חזקות שגרמו להן להתכווץ באימה.

הברבורים פרשו את כנפיהם הענקיות הלבנות לרווחה כמו מלאכים גדולים עם הבעת פנים מרושעת והפכו ליצורים עצומים מלאי אימה, הם התקרבו אליהן עוד ועוד, והמשיכו להשמיע קולות צווחה צורמים ללא הפסקה שאפפו אותן מכל עבר.

החיות המלאכיות פתחו את מקורן הקשה כעומדות לנשוך את ידיהן האוחזות במשוטים.

כל אחת בסירתה חשה מותקפת ללא מוצא, הבנות החלו לצעוק כמחכות לעזרה מעוברי אורח מזדמנים אך לשווא. ליבן דפק בחוזקה ופניהן החווירו כאילו אזל הדם מגופן.

ואז ג'יין נזכרה ששמעה פעם שאם כלב מאיים לנשוך או לפגוע כך יש להרים את הידיים גבוה למעלה כדי להידמות בעיניו כחיה גדולה ומאיימת ממנו ולהפחיד אותו כדי שיתרחק.

אז הן הרימו את המשוט למעלה כל אחת מהן כשהיא ישובה בסירה שלה, כמו חיילים שנכנעים בקרב כאשר הם מרימים את הברד הלבן. אך אז הן לא יכלו לברוח כי כשהורידו את המשוט כדי לשוט משם ולברוח מהסכנה, שבו הברבורים לצוות ולאיים במקור פעור ועיניים שחורות חודרות חסרות הבעה, הן ניסו לחתור לסירוגין לאחור ולהרים את המשוט מדי פעם, ראו לפתע ג'יין נדחקה עם הסירה לגדה לפינה סגורה בין השיחים. הברבורים עטו עליה מצווחים ומרפרפים בכנפיהם הענקיות, מגקרים במקורם החזק בסירה ומגננדים אותה קלות, היא הרימה את המשוט יודעת שעוד רגע קט, הם יהפכו את הסירה וינקרו בראשה, בעיניה, עד שתטבע.

חברתה צעקה באימה כשהיא מרימה את המשוט שלה, הכל קרה מהר מאד. היא ניסתה לחבוט בהם עם המשוט ולהרחיק אותם. זה לא עזר הם הקיפו אותה בהתמדה כשהם מטלטלים את הסירה של ג'יין, לאחר מאמץ רב כשהיא שטופת זיעה, הצליחה ג'יין להתקדם באיטיות לאחור ולצאת מפינת הנחל תוך הרמת המשוט לסירוגין, היא שטה קלות כשידיה רועדות בחוזקה והצטרפה לחברתה כשקלולות הצווחה הצורמים ממשיכים להדהד מכל עבר.

הן שטו לאחור לאיטם, הברבורים הלבנים שקטו ונשארו במקומם והן התרחקו. לאחר כ־50 מ' של חתירה מתמדת כשהן מסתכלות לכל עבר לוודא שהן לבד, הן פגשו צעיר מקומי שהלך על הגדה וסיפר להן בגאווה שבאותו בוקר, ראה ברבורה גדולה דוגרת על ביצי גוזלים על הגדה, הוא התגרה בה וידה בה אבן.

הבנות עצרו בצד והתקרבו אחת לשניה עם סירותיהן והתחבקו כשהן רועדות וחיוורות. הן חשו בחיבוקן כאילו גוף אחד הן, חם ואנושי, נרגעו לאיטן ונשמו יחד לרווחה, וידעו כי לעולם לא ישכחו חופשת אימה זו בה רגע שקט וחלומי התחלף בסיוט מאיים. הן יצאו מהמים הרימו את הסירות מעל ראשיהן והלכו לאט לרכבן.

רוח קרירה נשבה, בזמן סשירת המפרש שטה במימי הים התיכון. קרן ישבה בתוך הסירה, והרגישה את תחושת החופש הנעימה, אבל עצבות הציפה את נפשה. היא קיוותה שבעלה האהוב סטייסי יוכל להימלט מבית הכלא. הוא ישאיר את מבנה הבטון האפור ואת סורגי הפלדה העגומים מאחור, ויפתח בחיים חדשים.

סטייסי טוב הלב סבל רבות בגלל התנאים הקשים, וקרן רצתה שהם יחיו יחד, זה לצד זה, באבהו אינסופית. היא קראה את מכתבו של חברם המשותף בלו, וכתבה לו תשובה כמדי יום. ואז, הוסיפה בדיחות, בתקווה שהוא יחייך ויצחק, ושלחה את המכתב הווירטואלי לבלו.

היא צילמה את גלי הים הכחולים, את הרסס השקוף ואת השמיים הלבנים, שנפרשו מעל הים בשלווה. כמה טוב יהיה אם סטייסי יבלה איתה בניו ג'רזי. הם יוכלו לבקר בפארק השעשועים, וייהנו מחופשה נהדרת.

קרן דמיינה את המקומות היפים שהם יגלו, הרחק מכל אויב ושונא. סטייסי היקר יחבק אותה, וקיר הזכוכית לא יפריד ביניהם עוד. הם אפילו יוכלו לנשק זה את זה, ופיו ייצמד אל שפתיה, בזמן שלשוננו הוורודה תרקוד לאט עם לשונה הנרגשת, ריקוד מלא אהבה.

הסירה נעה עמוק יותר אל תוך הים, וקרן הבינה פתאום שהיא איבדה את דרכה. היא ניסתה לפנות בחזרה אל החוף, אבל הגלים נעשו גבוהים וסוערים מרגע לרגע, והרוח נשבה בעוצמה חסרת רחמים.

"סטייסי האהוב שלי, הלוואי שהיית איתי כאן, בעלי היקר", היא אמרה, לבה עולה על גדותיו כנהר שטוף געגועים.

גל נוראי הצליף בסירה והציף אותה במים קרים. קרן הרגישה את המצוקה שאחזה בנפשה ובכל איברי גופה. היא נסחפה עם הגל האימתני אל תוך המים. ידיה הרפויות ניסו להחזיק את החבלים, אבל הם נשטמו מביץ אצבעותיה, והסירה התרחקה ממנה.

מים כיסו את פניה החיוורים, את שיערה הארוך, את פיה. קרן ידעה שהיא חייבת להינצל מן הצרה הזו, היא מוכרחה להישאר בחיים למען סטייסי, למען אהבתם. היא ניסתה לבעוט במים, להניע את זרועותיה הצנומות, והצליחה להתקרב בקושי אל סירת המפרש האבודה.

אז, קרן הרימה את עצמה בחזרה אל תוך הסירה וצנחה פנימה, עייפה ומתנשמת. בגדיה הרטובים נצמדו לגופה, והיא פתחה את תיקה, מוודאת שהמצלמה והמחשב הנייד היו מוגנים מפני הים הפראי והגלים העקשניים.

קרן חשבה על החופשה הדמיונית בניו ג'רזי. סטייסי היפה והנפלא ייקח אותה אל בריכת השחייה הנרחבת בפארק המים. הם יחבבו זה את זה במימי הבריכה התכולים, אוהבים ומחייכים. היא תתבונן בעיניו הכחולות, האוהבות, בשיערו הכסוף הנהדר, הארוך מעט.

הם נועדו להיות יחד לנצח, לאהוב זה את זה תמיד. בריכת השחייה תהיה מקום מושלם עבורם, וסטייסי יפזר נשיקות רטובות על פניה ועל צווארה. הוא ילקק את לשונה, אוהב ומלא תשוקה, והיא תלטף את גבו בידיה העדינות כטיפות המים.

כמה היא רצתה לגעת בו, להרגיש כל איבר בגופו המדהים. היא ניווטה את הסירה בין הגלים לכיוון החוף, רואה את דמותו המיוחדת בעיני רוחה.

"סטייסי..." מלמלה אל האוויר הקריר, אל הרוח השקופה, האילמת.

חברם בלו עבד על תביעה משפטית עם עורכי הדין, כדי למחות נגד העוול שנעשה לו. ארצות הברית נעשתה נוראית יותר מיום ליום.

קרן ייחלה להיות שם, לעזור להם לברוח מן המקום האיום ההוא, אבל היא השיטה את הסירה לכיוון החוף, ואז ראתה את נופיה המוכרים של תל אביב, עם הטיילת שוקקת החיים ובית המלון בעל החזית הצבעונית. גווני הכחול והירוק נמהלו ביופיים של צבעי הצהוב והאדום, אבל קרן חשבה על שפתיו הוורודות של סטייסי, ועל קסמה התכול של בריכת השחייה בניו ג'רזי, בזמן שהם יגשימו את חלומותיהם היפים.

היא יצאה מן הסירה, צילמה את נופי הים החופשיים, ותכננה לשלוח את התמונות לסטייסי היקר ולבלו החברותי. הרוח נשבה כל הערב מתחת לשמיים הלבנים ולעננים הכחולים, ובתוך נפשה.

נוסעים לחופש

כשיורדים מהאוטובוס השמש לוהטת באמצע השמים. אמה ואני ממהרות אחרי אבא והמוזודות, וכולנו נדחקים בין האנשים שנשפכים מהרציפים. עכשיו אנחנו מחכים בתחנה לאוטובוס שנוסע לרחוב של סבתא, ויש קצת זמן להתרגל לתל אביב. עד שמגיע האוטובוס שלנו אוטובוסים אחרים מעיפים באוויר החם שלהם את השמלה היפה שלבשתי לכבוד הנסיעה. כי בתל אביב צריך להתלבש יפה. בזמן שאמא מסתכלת לצדדים, לחלונות של החנויות, אני מסתכלת למעלה, למרפסות הקטנות המתעגלות סביב סביב. רוב המרפסות ריקות ותריסי העץ הירוקים מאחוריהן סגורים. רק כמה עציצים עם קטסוסים ירקרקים נאבקים בחום ובאדים השחורים. פתאום בצד, אני מגלה שני תריסים פתוחים, ולידם דלת עץ חומה, שהצבע שלה קצת מתקלף. על הדלת יש חלון זכוכית מכוסה בוילון בהיר, ולפניה, ממש בקצה המרפסת, מונחים שני כסאות עליהם שמוטים להם איש ואשה. האישה בגופיה והאשה בחלוק. הם לא זזים. העיניים שלהם סגורות. הם לא רואים את השמלה היפה שלי, ולא אכפת להם שאני מסתכלת.

אני לא כל כך מכירה את סבתא שלי. היא לא גרה בקיבוץ, ואי אפשר ללכת אליה ולקבל קוביות קרח אדומות שהוקפאו עם מיץ פטל. את זה נותנת לנו לפעמים 'סבתא תופסת שיחות'. זו הסבתא של דורית והיא כל כך אוהבת לדבר עד שכל החברים פונים לדרך אחרת כשהם רואים אותה מרחוק. 'סבתא תופסת שיחות' לא מדברת איתנו כל כך הרבה כי אין לה מספיק מלים בעברית, אבל סבתא שלי יודעת את כל המלים בעברית כי היא מורה. בגלל זה אפשר לבוא אליה רק בחופש, וגם אז היא עייפה. אנחנו מבקרים אותה רק כמה ימים בחופש הגדול, ואמא אומרת לאבא כל כמה זמן 'פומוש פאבצי', וכשהוא קם ומסדר את המיטות, או לוקח את הכלים מהשולחן, או יוצא לעדור בגינה, אני לומדת עוד שתי מלים בשפת הסודות של ההורים.

כשאנחנו אצלה, סבתא מבשלת לנו צ'יפס ושניצלים ולפעמים גם עוף טעים עם אורז. אבל אז מגיע ערב שבת אני לא יכולה לאכול כשהעיניים של הדג מסתכלות עלי בעצב מהצלחת שבאמצע השולחן. סבתא נותנת לי תפוח אדמה, כועסת ואומרת שהילדים בקיבוץ אוכלים כמו גויים. אני לא אוהבת כשהיא מדברת ככה על הקיבוץ שלי, אבל אז היא מביאה עוגה משוקולד אמיתי והפה שלי נמס.

אחר כך נגמר השבוע עם הים והגלידה, גן חיות, והאוכל של סבתא, ואנחנו שוב בתחנה המרכזית. היום אני כבר לובשת מכנסיים קצרים, וכשאבא מרים את המוזודות אני מסתכלת למעלה ורואה שהאישה והאשה שלי שוב ישנים בכיסאות על המרפסת הקטנה שלהם, ודלת העץ החומה שומרת עליהם מאחור. אני קצת מרחמת עליהם וגם על כל האנשים האחרים שצריכים להשאר בתל אביב עכשיו, כשהחופש נגמר.

אחרי עצירה למנוחה קצרה וגלידה אחרונה בתחנת אגד של זיכרון, הכביש מתחיל להתפתל בין הגבעות בדרך הביתה. הירוק של הגבעות כל כך נעים לי בעיניים עד שאני מרגישה שהן מברכות אותי, ושמתות כמוני שחזרתי הביתה. כשיורדים מהאוטובוס על יד הדשא הגדול אבא אמא מעיפים מבט ופונים מהר לשביל העוקף שמוביל לחדר שלהם. אני דווקא ממשיכה לאט במדרכה ועונה ל'סבתא תופסת שיחות' על כל השאלות. אולי אם סבתא שלי תבוא פעם לקיבוץ היא תהיה חברה שלה ותציע לה להשאר.

מאז שאני זוכרת את עצמי, תמיד אהבתי לדעת דברים. תמיד הייתי תולעת ספרים והיה חשוב לקרוא ולקרוא ולקרוא, כי העולם היה מעניין ואפשר היה ללמוד הרבה מאוד מהקריאה בספרים. עד היום אני קוראת, גם בחופשות – הן ספרים "רגילים" והן בטאבלט או בטלפון הנייד, תלוי היכן אני נמצאת.

לא היה טעם לסחוב את הטאבלט לברצלונה כשאני יכולה לקרוא בטלפון הנייד בכל מקום. האמת, לא חשבתי על קריאת ספרים כשטסתי לחו"ל. הרעיון היה לטייל, לראות מקומות, לחוות דברים, להנות. לקרוא ספרים אני יכולה בבית, בשביל זה אין צורך שארחיק טוס. 'מצחקי', חשבתי לעצמי, 'פעם היו סוחבים ספרים לחופשה, מה שנראה מוזר עכשו. היום, טאבלט נחשב כבוד לסחיבה. מזל שיש את הטלפון הנייד'.

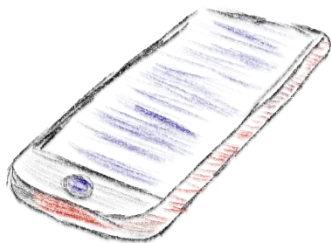
קלאודיה התקשרה כמה דקות אחרי שהשליח עזב כשעל פניו הבעה מרוצה מהטיפ שקיבל על שהביא את המחווה המתוקה ששלחה לי. הייתי שמחה להתקשר אליה כדי להודות לה על המשלוח הנחמד של השוקולד והפרחים, אך היא לא נתנה לי את מספר הטלפון שלה כשהורידה אותי אמש בפתח המלון וגם לא כתבה את שלה על הפתק שצורף לחבילה. הנסיכה עשתה תנועות של "שמה דאודורנט" כשעניתי לטלפון ושמעתי אותי אומרת "אולה, קלאודיה" ומודה לה על המחווה היפה.

שותפתי לחדר הודיעה לי שעד תום חופשתנו, היא מתכוונת לשהות אצל זו שהיא צדה לה ואם תהיינה התפתחויות אחרות – היא תודיע לי כדי שלא אופתע. לא הייתי שמה כסף על זה. ההבטחות שלה לא היו שוות את האויר שיצא מפיה. יחד עם זאת, חשבתי שיהיה נחמד להזמין את קלאודיה. לקרוא, אני יכולה תמיד והנסיכה יכולה היתה להעלם בכל עת שיבוא לה, כך שהעדפתי את קלאודיה. שמחתי שהיא יכלה לבוא אלי.

שתי זרות. יושבות זו מול זו, שותות קפה, מנשנשות כמה פרוסות עוגה, מביטות זו בזו ולצדדים, מדי פעם מחייכות זו אל זו, שותקות. אם היינו בדור של ילדנו, אני בטוחה שהיינו כבר מביטות בטלפונים הסלולריים שלנו בזמן שהמלים אינן יוצאות. אין לי בעיה עם שתיקות. לפעמים הן אפילו נעימות, אבל זו משהי חדשה שאך הכרתי והייתי שמחה (וגם סקרנית) לדעת על החיים שלה. אני בטוחה שיש לה עולם עשיר ומעניין משלה, אך איך אוכל לדעת באמת אם היא אינה דוברת אנגלית (לא ציפיתי שהיא תדע עברית) ואני איני דוברת ספרדית?

איני נוהגת לטפח תקוות או לרמייך הרים וגבעות בפגישות ראשונות עם נשים. הרי אי אפשר לדעת לאן יובילו אותנו החיים. ישנן כאלה, שכבר מהשיחה הראשונה בטלפון או בסקיפ, אני יודעת שזוגיות לא תצא מהן. ישנן אחרות, שלוקח לי קצת זמן לבסס את הדעה שהן אינן בשבילי. הן יכולות להיות נחמדות, לרקוד מדיהים (חשוב לי מאוד!!) כי מי שאינה אוהבת לרקוד – אינה אוהבת לחיות), מחבקות (גם חשוב מאוד) וכו', אבל אם אי אפשר להחליף איתן דעות ומחשבות, אז מה זה שוה? אני בהחלט מחפשת אשת שיחה מעניינת.

קלאודיה מאוד נחמדה, נעימה וסקסית מאוד-מאוד. מהריקוד הראשון שלנו אמש כבר, התלהבתי ממנה ונמשכתי אליה. מאוד-מאוד. אבל... גם אם הסקס כייפי מאוד (זה חשוב מאוד!!), מה אנחנו עושות בין לבין? שותקות? אי אפשר לנהל מערכת יחסים עם מילון בינינו, גם אם זה זמן בנייד. אין לי שום כוונה ללמוד את השפה שאיני אוהבת, למרות שזו השפה שלה. 'הלוואי והיינו יכולות לתקשר בטלפניה ולהבין זו את זו בלי מלים', אני חושבת עת היא נכנסת למעלית ואני חזרה לחדר אחרי ששתינו מנופפות זו לזו בידיים רפות. טוב שיש לי ספרים בטלפון הסלולרי. אני מניחה שיהיה לי הרבה זמן לקרוא.

יפעת עמדה על גשר האבן הגדול והביטה במים הדוממים. השעה הייתה ארבע ועשרים והשמש האיטלקית הכועסת התמזגה במשך רוח קריר שזרם על הגשר ופיזר את שערה והדמעות שבעיניה. במלון ישן גיא, מתהפך על מצעים לבנים שרק הוחלפו לפני כמה שעות, לא מודע לסערה שמתחוללת כמה רחובות ממנו. "להתרכז, אני צריכה להתרכז", יפעת מחתה את עיניה בשרוול חולצתה. היא כעסה על כולם: עליו כמובן שמעז לבגוד בה אחרי כל מה שעשתה בשבילו, ועל זה שהוא מתכתב עם המאהבת שלו מטר ממנה כשהם בחו"ל. הפלאפון שלו אפילו לא היה מושתק אלא נעול עם איזו תבנית פשוטה שמזויזים עליה את האצבעות על המספרים בשתי תנועות, אפילו את הדבר הפעוט הזה הוא לא עשה, עדי כדי כך היא חסרת משמעות. והכי הרבה היא כעסה על עצמה: שהיא לא חשדה או ראתה את זה מתקרב אליה למרות שהיו מיליון סימנים כמו זה שכל הטויל הזה בכלל היה רעיון שלו, הוא בכלל שונא לטוס והוא כל הזמן בפלאפון שלו, חצי מהטויל היא בכלל העבירה עם עצמה.

היא אפילו לא רצתה לקרוא את ההודעה, רק ניסתה לכבות את הרעש בשביל שגיא ימשיך לישון אבל אז על המסך הופיע "חבל שהלכת כל כך מהר, פעם הבאה תישאר לישון". המספר לא היה שמור, שזה הדבר הראשון שבוגדים עושים, ובתמונת הפרופיל הופיע פרח סגול מזור. בשם נכתבו ראשי התיבות BZ. "בטח קיצור של 'בוגדת זונה', חשבה יפעת, "זה הכי הגיוני". היא הביטה אל פסל המלאך שעמד לצידה והצל עליה בידו ונזכרה איך לפני שלושה ימים הם צעדו פה על הגשר מחובקים כאחרוני התיירים. הכל הצגה. לפתע יפעת שמה לב שהמלאך מביט אל פסל מכונף אחר ומרים את ידו אליו. "אולי הוא מנופף למלאכית?", היא נזכרה שאומרים שלמלאכים אין מין, לא זכר ולא נקבה והם הכל וכלום בו זמנית, בדיוק כמוהם עכשיו – לא ביחד ולא לחוד. לא זכר ולא נקבה, תלויים באוויר עד שתחזור למלון.

מפה יש שתי ברירות: האחת להעיר את גיא ולשלוח אותו ואת המאהבת שלו לקייבנט, מה שיגרור להחריב את היוםיים האחרונים שנשארו לטיול. והשנייה: לא לעשות שום דבר. פשוט כלום ולהעמיד פנים כמוהו עד שיחזרו לישראל ואז היא תיקח את הילדים מאמא שלה. ככה הפרידה תהיה הכי קלה והיא לא תצטרך לסבול אותו ואת הלילות שלו בטיסה או להשיג לעצמה דרך חדשה לחזור הביתה כי למי יש כוח. שני לילות והיא תיפטר ממנו ומהפרח הסגול של BZ. אז נכון, הזוגיות שלהם מתפוררת כבר יותר משנה ואין לה ממש כוח להסתכל עליו ובטח שלא לשכב איתו מאז שהוא לקח את הקידום במשרד ולא חוזר אף יום לפני תשע, משאיר לה את ההסעות בבוקר והמקלחות בערב ומעט מאוד מעצמה, והדבר האחרון שהיא רצתה בערב זה שערד מישוהו יגע בה, ימשוך לה בחולצה או יבקש עוד ציצי, היא נתנה כבר מספיק ממנו היום ואין חולצה אחת בלי כתמי רורשאך חלביים שבכולם יוצא מוצץ או בקבוק. "אז אנחנו פחות זמינים אבל לבגוד? תדבר, תגיד משהו, שעצוב לך, שבוודד לך ונשב ונפתור את זה כמו שני אנשים בוגרים ולא נברח ככה. תגיד שאתה רוצה לפלפל, לתבל, נחליף את מנקי הבקבוקים בצעצועים אחרים. אבל ככה? כמו גנב?"

בחדר עדיין ישן גיא, הלום פסטה ופיצות, מתהפך מצד לצד. את הפלאפון שלו הרטיטה הודעה נוספת. "סליחה, טעות במספר", כתבה ברכה זילברשטיין בת ה 74 ואז הביטה שוב בפיסת הנייר שהכילה מספר טלפון משורבט ואז תיקנה את הספרה האחרונה באיש הקשר מ ל 1, 7, מקווה שהפעם ההודעה תגיע בבטחה למספר הטלפון החדש של הנכד שלה, רפאל.

קרן שמש ראשונה של זריחה חדשה חדרה בשקט ובעדיניות, פילסה דרכה דרך חריץ הדלת, ליטפה את שטיח הכותנה המפוספס שפגש בה ראשון, נשברה על הקיר שממולה, השתקפה על פניי וסימנה לי שכדאי לי לבוא. קצת לפני שהאני הסרבן שלי התעורר, נעלתי נעלי ים וכמו טום של ג'רי שריח הפאי שהונח לצינון על אדן החלון מוביל אותו כסומא אליו, נמשכתי לרחש הגלים שהתנפץ בלחש של בוקר על הסירה הכחולה שהתנדנדה לה בעצלתיים מולי ומסביבה ריצדו רסיסי טל נוצצים על המים.

ב"ימית מדוברת" היא קראה והמליצה לי להצטרף למסאז' של בוקר, כזה שמערסל את הנשמה ומנקה שאריות של עור וערפילי שינה מהגוף. בחלוף שעות מספר, עת השפל תפס את מקומה של הגאות ושלה אותה לנוח עד משמרתה הבאה, מצאתי את עצמי ב"מסע" רגלי לעבר האופק הפתוח, מופתעת מעצמי ממצב עירנותי המתקדם ומהמים החמימים של אמצע היום. כשידי נטויה אני חולפת על פניה של הכחולה, עוברת גם את חברתה הלבנה המעוטרת בכריכה בפס בורדר, וכשקו המים נושק לברכיי, אני מתמקמת בקרחת חול תוך כדי סריקת הסביבה בטרם אתחבר לעצמי ואתחיל מדיטציה. הופתעתי להיווכח כי "הרחקתי לכת (אמא...)", מקו החוף פנימה לעבר ספינות המשא העושות דרכן צפונה. העיץ השלישית שלי קלטה את מבטי הערצה עם קמצוץ קנאה מלווה של הסירות שהשארתי מאחוריי עוגנות ב"נמל" הבית, בעוד הן הגדולות, הבוגרות עם ארובות הקיטור השחור (כמו של הטיטאניק...) רואות עולם. שיתוף פעולה שהחל בין ראשי וליכי "דיבר" בשירים את התמונות שמולי ("גאות ושפל חליפות..."), גאה והציף בי זכרונות של געגוע ("אמא, הן תדעי ארמונות מלכות אבנה לך.."), עורר צורך מידי לכתוב ("ים כחול ושמים, שתי סירות..."), לצלם את הרגע, לזמר את הסיטואציה ("עם היד באוויר ציירתי את החוף..."), להכניסם להרד דיסק הפרטי שלי, לשתפם עם העולם. עברתי למצב ציפה. עצמתי עיניי אבל "ראיתי רחוק ראיתי שקוף". השלתי מעצמי כל אחריות, פרשתי ידי לצדדים ונתתי לים ולגליו להחזיר אותי לחוף מבטחים. נצרת את השעות שלי בגולדן ביץ', נואיבה. היה לי ברור שבשבילי זו המתכונת המנצחת.

בכל פעם שהנפש שלי כמהה להתמלא מחדש במראות, להיטען באנרגיות שיניעו אותי קדימה, לשם בדיוק אני מכוונת לחזור - לסיני - שיודעת לספק לי במחיר שווה נפש לכיס שלי את השלווה והשפיות, את הטיפול הנכון עבורי.

כעבור מספר חודשים, בחסות 'ריטריט פלייבק', חמושה ב-2 חברות, ספר טוב והתרגשות גדולה, הייתי מוכנה ומזומנה להיפגש עם הכחולה והלבנה המעוטרת, עם בקתת העץ המשודרגת במזגן, מזון מפנק וחדר רחצה צמוד ופרטי. הגענו לגבול טאבה בלילה, נאספנו על ידי נהג מונית מקומי שנשלח במיוחד עבורנו וכעבור שעה נפלטנו לחוף רדום ושומם כשמעלינו שמיים זרועי כוכבים.

כשהירח המלא ואור שובלו השתקפו על המים, זיהיתי צלילתיה של הכחולה שנראתה לרגע דומה ומוכרת אך שונה ואחרת. כשתובנה חילחלה בי שיש מצב שהחוף הנוכחי הוא אחר שיחררתי תקווה שאופתע לטובה ואזכה לקבל זווית נוספת מרצועת חוף בראשית מושלמת.

שקט פנימי שיצר סערת רגשות גדולה התחיל אצלי בקצות האצבעות, טיפס מעלה בעצלתיים של זמן סיני בדרכו לעיניים הסקרניות שעייפות הדרך הכניעה. נרדמתי עם חיך, צוללת לזכרונות מתוקים.

רוח קרירה פתחה בתנופה את חלון החוושה שלי הממוקמת פסיעותיים מהים, נכנסה במחול שובב, בידרה את הכילה הורודה והאיצה בי לקום. הקשבתי לאיוושת הגלים, פקחתי עיניים טרוטות, הנדסתי קימה איטית מרצפת שטיח ויצאתי לחקור את הסביבה שלי. כלב מקומי ברך אותי "בברכת השמש" בדיוק כשאותה אחת הגיחה לאט בקצה האופק של הים האדום הפרוש מולי. הסירה הכחולה התנדנדה כשיכורה והשתקפותה פיזרה רסיסי אור בזהב ותכלת על המים. בוקר חדש ליטף את פניי. נמסטה ראס א-שטן – אַיִף בֵּין דָּא.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[\(מוטיב כתב עת\) he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

